

Nebudu? Ale budu!

Napsal uživatel Miloš Keller
Středa, 21 Listopad 2012 19:34

Folk team se u mě už dostával pomalu ale jistě do pozice legendy. Chvilími jsem si už ani nebyl jist, zda existuje a koncertuje. Ale evergreeny z dávných let žily stále a neztrácely nic ze síly, kdykoliv jsem si je pustil. Proto mě nová deska **Nebudu** opravdu šokovala. V době, kdy kapely věku Folkteamu natáčejí retroalba a ždímají svou minulost, Folkteam (a Roman Venclovský a Ivan Huvar zejména) přicházejí s kolekcí novinek, které na jednu stranu v mnoha případech připomínají nejsilnější období skupiny a současně dokazují, že to nejsilnější období trvá stále (

Ská

la
titulní
Nebudu

,
Konec sezóny

), s kolekcí, kde jsou vtipné reminiscence (

V brněnském Bronxu

) a s kolekcí, kde jsou i dvě záležitosti, které tnou do živého aktuálně, vtipně a s nadhledem:

Nadčlověk

a
Frikulín

. Tím je kolekce písní na desce i dramaturgicky dokonale vystavěná, protože na ní najdete rádiové hity i věci, kvůli kterým si Folkteam už desítky let pamatujete. Po hudební stránce zůstal Folkteam svůj tradiční (

Skála, Konec sezóny

) a současně je dostatečně moderní (

V brněnském Bronxu, Nebudu

), i v textech používá moderní výrazy, ne však samoučelně a efektně, nýbrž přesně, s citem a znalostí souvislostí (

Frikulín, Nadčlověk

). Asi nejvíc ve vás zůstane z Nebudu: „

Nebojím se vlků, když vyjí a řvou.../...ale mám strach z ovcí, které poslušně jdou....

“. Do světového kontextu se album i skupina zařazují českou verzí skladby

D58

, kde autorem hudby je Bruce Springsteen. Textově sice kopíruje stokrát omleté téma neznámého stopaře, přicházejícího „odnikud“ a mířícího „nikam“ (taková Dívka s vlasem medovým v kalhotách), ale překvapivě vkusně a upřímně, až zamrazí. Do tuzemského kontextu je album zařazeno (kromě textů) i závěrečnou pseudofolklovní

Sto dní jsem nespál

, konkurující směle i Fleretu. I když najdu na desce i slabší místa, například

V nebi

, kde abstraktnost tématu nestačí výrazové prostředky plně vystihnout, nebo Krutá láska, tak nějak exaltovaně přehnaná, aspiruje tato deska na jednu z nejlepších, ne-li nejlepší desku letošního roku. Tuhle desku si budete pouštět po letech úplně stejně, jako si pouštíte tu první či druhou od Folkteamu (ty s Mluvícím koněm či Kávou a čajem).

{desky

1160

}